

Nyhedsbrev

Retspolitisk Forening – februar 2026

I denne udgave af Retspolitisk Forenings nyhedsbrev kan du læse **en slags opråb** fra formanden for RPF, Noe Munck.

Lidt i samme genre er Bjørn Elmquist' **kritik af regeringens aktion mod (EMD)** Den europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Advokat Hanne Ziebe giver dig et indblik i den **manglende retssikkerhed i sager om tvangsfjernelse af børn.**

Til sidst kan du læse bestyrelsesmedlem Marianne Olsens indlæg om **parallelsamfund og danske værdier.**

Er den idealistiske jurist en truet art eller en uddøende race?

af Noe Munck, formand for Retspolitisk Forening

Retspolitisk Forening blev stiftet i 1978 på initiativ af kriminologen Jørgen Jepsen fra Aarhus Universitet. Der blev dannet to grupper: En større københavnergruppe og en mindre Aarhusgruppe bestående af bl.a. Jørgen Jepsen og mig.

Perioden i 1970'erne var præget af efterdønningerne og omvæltningerne fra 1968. Fællesskab var i høj kurs, og det samme var idealismen. I hvert fald i de mere aktive grupper, der følte et ansvar for retssikkerheden og juriststandens handlinger. Og for konsekvenserne for samfundet og befolkningen af det juridiske system og den retlige regulering. Udgangspunktet var udpræget humanistisk: Ved varetagelsen af/kampen for retssikkerheden skulle man særligt have de svagere stillede samfundsgruppers interesser for øje.

Nu er der gået næsten 50 år, og meget har forandret sig. Fællesskab og ansvaret for sin profession er ikke længere udbredte værdier - selv i de mere aktive grupper i juriststanden. Individualismen har vundet mange sejre. Man varetager sine egne snævre interesser. Et medlemskab af Retspolitisk Forening kan vanskeligt leve op til tidens krav om enten at fremme karrieren eller indtjeningen. Det er meget firkantet formuleret, men ikke desto mindre nok ret dækkende.

Oprindeligt i 1970'erne var Retspolitisk Forening tænkt som et samlingssted for retspolitisk bevidste jurister. Man åbnede dog også op for, at ikke-jurister, der direkte arbejdede med retspolitiske spørgsmål, kunne blive medlemmer.

Hvordan er det så gået?

Ser man på de sidste 5 års indmeldelser i Retspolitisk Forening, overstiger antallet af nye medlemmer uden juridisk baggrund antallet af indmeldte jurister. Retspolitisk forening er stadig begunstiget af en større gruppe af ældre retspolitisk engagerede jurister. Men den bliver desværre som følge af naturens orden til stadighed reduceret. Og kun til dels erstattet af yngre juristmedlemmer. Til gengæld kan vi glæde os over, at der i grupper uden for juristers kreds er en stigende retspolitisk interesse. Derfor stilles spørgsmålet i overskriften: "Er den idealistiske jurist en truet art eller en uddøende race?" Svaret må til dels blive bekræftende. Det er noget beskæmmende. Ud af den danske juriststands mange tusinder af medlemmer er kun et lille mindretal medlemmer af Retspolitisk Forening. Tilsyneladende et beskedent fåtal, der oplever et videregående ansvar for deres fags indvirkning på medmennesker og samfund.

Og der er nok af retspolitiske problemer at tage fat på:

- Som noget nyt og ret enestående har statsministeren grebet ind i politiets og anklagemyndighedens arbejde og i realiteten pålagt dem at rejse en række sager om terrorbilligelse i forbindelse med Israel/Palæstina-konflikten. Det var sager, som politi/anklagemyndighed havde fundet for bagatelagtige til at kunne begrunde en tiltalerejsning. Konsekvensen har været retssikkerhedsmæssigt dybt uheldig og har resulteret i en kaotisk blanding af frifindelser og frihedsstraffe i de allerede afsluttede sager ved domstolene. Sammenfattende er det en af de alvorligste indskrænkninger af ytringsfriheden i nyere tid.

- En lovgivning om fortabelse af borgerlige rettigheder for gruppen af afviste asylansøgere – undertiden med en vis "tilbagevirkende kraft". Hermed bliver de pågældende udelukket fra at fortsætte deres studier, fortsætte deres ansættelser, deres adgang til at drive en virksomhed osv. En lovgivning, der kan give ubehagelige associationer til de tidlige racelove i det tredje rige, hvor jøder successivt blev frataget deres borgerlige rettigheder.

- Regeringen har oprettet lejre for afviste asylansøgere med det erklærede mål at gøre opholdet så belastende som muligt for de "indsatte". I et land som Danmark, der i sin selvforståelse er et kristent - humanistisk foregangsland, må målet om at tilføje ikke-kriminelle mennesker en betydelig grad af lidelse være en uforståelig afvigelse – en anomali. Selvom der er en lang afstand mellem "Kærshovedgård" og Sovjetunionens fangelejre i "Gulag - øhavet", det tredje riges koncentrationslejre osv., er det et for Danmark mærkeligt "fremmedelement", hvor man kan få en ubehagelig association til regimer, som vi ikke har noget ønske om at skulle sammenlignes med.

- Regeringens aktion mod internationale konventioner og domstole, der skal beskytte borgerne mod overgreb fra statsmagts side. Vores statsminister er gået i aktion sammen med den højreradikale italienske regeringsleder for at ændre menneskerettighedsdomstolens praksis for udvisning af kriminelle asylansøgere/indvandrere. Det fremsatte lovforslag er i direkte modstrid med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, som vi har en

traktatmæssig pligt til at følge. Lovforslaget er blevet mødt med en massiv kritik fra Advokatrådets formand, organisationer og universiteter.

- Fastholdelse af tilsidesættelsen af princippet om "equality of arms" ("lighed i våben") i retssager mellem borgere og myndigheder. Statens advokat ("kammeradvokaten") råder over næsten så mange advokattimer, som advokaten ønsker at anvende på sagen og har derudover adgang til at trække på hele det store offentlige myndighedsapparat. Over for kammeradvokaten står en advokat, der er antaget af den ofte ressourcetsvage borger, som har fået fri proces. Borgerens advokat tildeles et langt mindre honorar end kammeradvokaten (ned til en tiendedel) og har dermed langt færre timer til at varetage sin klients interesser. Dette samtidig med, at han normalt som sagsøger har den største arbejdsbyrde ved sagens førelse og uden at have hele statsapparatet at trække på. Alle nødvendige oplysninger m.v. til støtte for sin klients sag må han selv fremskaffe. Forholdene er efterhånden blevet så skæve, at idealistiske advokater, der hidtil har taget disse sager, efterhånden ikke længere orker at føre dem. De svage borgere, som ikke selv har mulighed for at betale de høje advokatsalærer, bliver herved efterladt på herrens mark.

- Anvendelse af politimetoder, der ikke hører hjemme i et civiliseret samfund. Et oplagt eksempel er politiets nøgenvisitationer – navnlig af uskyldigt anholdte. Et i pressen meget omtalt eksempel vedrørte en midaldrende kvinde, der skulle afhente sin ulovligt arresterede søn på Politistation 1. Da hun så mærkerne efter politiets fysiske overgreb mod sønnen, udtalte hun sin kraftige protest. Hun blev herefter arresteret, klædt nøgen i overværelse af mandlige betjente og var nøgen de næste timer kun dækket af et tæppe og fuld af frygt for at blive voldtaget. Det blev hun ikke, men en betjents vold mod hende førte til, at hendes ene kunstige bryst bristede. Som følge af de psykiske eftervirkninger af episoden måtte hun fremover erklæres uarbejdsdygtig. Der forelå en oplagt overtrædelse af menneskerettigheds-konventionen. Hendes klage over politiet blev afvist af statsadvokaten, rigsadvokaten og langt mest alvorligt af "Den særlige politiklagemyndighed", der netop skulle beskytte borgerne mod politiets overgreb. Sagen afdækkede alvorlige mangler på retssikkerhed for uskyldige borgere, der er udsat for overgreb fra Politiets side. Først i Højesteret blev det fastslået, at der var tale om en åbenbar overtrædelse af menneskerettighederne. Klagemyndighedernes behandling af sagen var dog i så høj grad kritisabel, at justitsministeren efterfølgende meddelte, at han ville "rydde op i behandlingen af klager over politiet".

- Kommunale borgerrådgivere (en slags kommunale ombudsmænd), der skulle beskytte borgernes interesser over for kommunen, er blevet modarbejdet af de kommunale direktioner og forvaltninger i en sådan grad, at en række har valgt at opsige stillingen – for nogle har det resulteret i et personligt sammenbrud. En særlig omhyggelig og ansvarsbevidst borgerrådgiver i Københavns Kommune blev fyret og måtte se sin stilling nedlagt "som et led i den kommunale omorganisering".

Endvidere kan nævnes:

- Lovgivning, der tilsidesætter de almindeligt gældende retlige garantier og regler, hvor der er tale om militære formål eller våbenproduktion.
- PET – loven, der giver efterretningstjenesterne en hidtil uset adgang til at registrere danske statsborgere, der intet ulovligt har foretaget sig
- Terrorpakkerne fra 2002 og 2006

- Løbende og kraftige strafskærpselser for en række lovovertrædelser
 - Ghettolovene
 - Tibetsagen
- OSV. OSV.

På baggrund af sagerne om nøgenvisitation rejste Politikens chefredaktør Christian Jensen i en leder i bladet det ubehagelige - men nærliggende - spørgsmål: Er Danmark på vej mod at blive en politistat? (Politiken den 12.4.2024). Foranlediget af statsministerens dybt kritisable intervention i behandlingen af terrorbilligelsessagerne gentog han spørgsmålet i Politiken den 21.5.2025. Også Advokatsamfundets retssikkerhedsanalyse fra 2023 afdækkede, at et flertal af landets advokater fandt, at borgernes retssikkerhed var forringet over de seneste år.

Der er i høj grad behov for et kritisk modsvar på denne udvikling. Retspolitisk Forening prøver efter bedste evne at løfte opgaven, men foreningens stærkt begrænsede arbejdsmæssige og økonomiske ressourcer sætter nogle snævre grænser. Vi har ikke som vores søsterorganisationen Justitia et korps af fuldtidsansatte jurister, der kan løfte disse opgaver. Alt, hvad vi foretager os, skal udføres i vores fritid og helt uhonoreret.

Hvis du finder denne situation utilfredsstillende, vil vi opfordre dig til at **melde dig til Retspolitisk Forenings høringspanel** og dér yde en aktiv indsats både med hørings svar, arrangement af konferencer, møder mv. Du kan henvende dig til Merete Kampmann på mail info@retspolitik.dk.

Vores opfordring til dig er også at få andre - meget gerne jurister - til at **melde sig ind i Retspolitisk Forening**. Dette link kan benyttes [bliv medlem](#)

Dansk deroute

AF Bjørn Elmquist, medlem af Retspolitisk Forening – og høringspanelet

Regeringen bryster sig af at have indledt en aktion mod Den europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) i Strasbourg og dens fortolkning af Den europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK).

Helt præcist handler det om EMRK's artikel 8 om beskyttelse af privatlivets fred og retten til familie. Regeringen, bakket op af et flertal i Folketinget, mener, at den hidtidige fortolkning har forhindret udvisning af nogle udlændinge dømt for alvorlig kriminalitet i Danmark. EMD selv har således underkendt nogle konkrete udvisningsdomme afsagt af danske domstole, og i andre tilfælde har danske domstole lagt disse EMD-afgørelser til grund og selv frifundet for udvisning.

Regeringen har i nogen tid arbejdet for at finde støtte for sin aktion fra andre af Europarådets halvt hundrede medlemslandes regeringer og dér fundet størst støtte hos den stærkt højreorienterede italienske regering. På et møde i organisationens Ministerkomité kort før jul fik initiativet støtte fra ca. halvdelen af regeringerne, i hvert fald iflg. den stærkt applauderende del af dansk presse.

Problematisk aktion

Denne officielle danske holdning er – desværre – helt i tråd med de seneste 20-25 egoistisk-pragmatiske politik: Danmark påkalder sig folkeretten og international retsorden, når vi mener, det "passer i vores kram" lige fra Irak-krigen til Ukraine-Rusland. Men ellers ikke som f.eks. i forholdet til Israel og Gaza og så nu spørgsmålet om respekt for rettigheder for mennesker, vi ikke vil tåle i vores land.

Dette skaber mindelser om den konservative Thatcher-regering i England, der tilbage i midt-firserne indledte et korstog mod EMRK og erklærede at ville bruge sit absolutte flertal i Underhuset i London til simpelthen at melde landet ud af konventionen. Mange gode kræfter både i England selv og i udlandet endte dog med at få forpurret de planer.

Det er generelt set en svær balance, der skal findes. Mellem på den ene side at erkende, at menneskerettigheder ikke er noget absolut, som naturen – eller en gud – har skabt ligesom f.eks. tyngdeloven. Og så på den anden side at undgå, at skiftende politiske flertal læner sig ind over domstolene for at udvirke en bestemt retstilstand, som disse politiske bevægelser kræver. Det er jo nemlig almindeligt anerkendt i princippet om statsmagtens tredeling, at lovgiver har prerogativet (eneretten) til at foretage den overordnede regulering af samfundet, og at det så er domstolene, der skal træffe afgørelse i de konkrete sager.

Den demokratiske retsstat

Nu er det jo et halvt år siden, vi sidst havde Grundlovsdag, og der er næsten et halvt år, til den igen skal fejres. Men skåltalerne kan vi da godt huske, ikke? Dér spares aldrig på roserne til vores grundfæstede folkestyre.

Disse højtbesungne værdier skal stå deres prøvelse i den daglige færdsel. Statsmagten tredeling skal respekteres også i praksis, og de individuelle rettigheder have reel værdi. Også for dem, "vi" ikke kan lide. Selv en forhærdet forbryder har krav på de fundamentale menneskerettigheder, og er i øvrigt ikke netop familieforhold blandt de omstændigheder, der har mulighed for at øve en positiv påvirkning på mennesker, som er kommet på afveje?

Hvis vi ikke værner og hæger om disse principper, uddarter vores demokrati til demokratur på vej mod diktatur.

(Indlægget blev første gang bragt i Arbejderen 29.12.2025)

Stort set værdiløs prøvelse af danske sager om tvangsfjernelse af børn

af Hanne Ziebe, advokat og medlem af Retspolitisk Forening

Processen ved danske domstole, når myndighederne vil fjerne et barn fra dets biologiske forældre, adskiller sig på afgørende vis fra den måde, som sådanne sager behandles på ved domstolene i vores nabolande: Processen tilsidesætter i væsentligt omfang de retsgarantier, der er karakteristiske for behandlingen af børnefjernelsessager i andre lande – og i øvrigt også fra domstolsprocessen ved andre typer civile sager ved danske domstole.

Prøvelsen ved domstolene

Det er helt sædvanligt, at advokaterne i en dansk børnefjernelsessag ikke får lov til at stille spørgsmål til de myndigheder, der har truffet den administrative afgørelse, som er indbragt for retten. Det kontradiktoriske princip, der er sædvanligt ved domstolene i retsstater, er dermed på et ganske væsentligt område tilsidesat. Advokaten får som regel først sagens akter efter det tidspunkt, hvor advokatens frist for at afgive processkrift er udløbet. Advokaten er dermed uvidende om sagens dokumenter på det tidspunkt, hvor advokaten skal argumentere for sin klients synspunkter, medmindre advokaten har repræsenteret familien under sagens behandling ved forvaltningen og derfra kan være i besiddelse af akterne. Den berørte familie – både forældre og børn - nægtes som alt overvejende hovedregel at føre vidner – for eksempel pædagoger fra børnenes børnehave, familiemedlemmer, eller andre med kendskab til forholdene i familien.

Det er undtagelsesvist, at hovedforhandlingen ved danske børnefjernelsessager varer længere end en time. Til sammenligning tager lignende sager i for eksempel Norge og i Storbritannien typisk flere dage, netop fordi domstolene i disse lande behandler sagerne på samme måde som andre civile sager – dvs. at der føres vidner herunder sagkyndige vidner mv. Når Den europæiske Menneskerettighedsdomstol træffer afgørelser i børnefjernelsessager, der har verseret ved domstolene i Europarådets medlemslande, redegøres der i afgørelserne detaljeret for, hvorledes sagerne er behandlet ved de nationale domstole, inden sagerne indbringes for menneskerettighedsdomstolen. Således kan det i børnefjernelsessagen Strand Lobben mod Norge ses, at der under sagens behandling i byretten blev afhørt 21 vidner, og at sagen varede 3 dage. I K.O og V.M. mod Norge blev der i byretten ført 11 vidner over 2 dage. I A.S. mod Norge blev der ført 14 vidner over to dage. Britiske sager "typically take days rather than hours, but it depends on the case" (Se "Family Court Information" www.familicourtinfo.org.uk/i-need/how-court-work/care-proceed).

Hanne Ziebe

Den overfladiske behandling af børnefjernelsessager ved danske domstole bygger på en årelang praksis udviklet af domstolene. Det ses således i en kendelse fra Østre Landsret (6. afd. a.s. nr. B-1718-09), at en advokat, der anmodede om, at der blev afsat 4 timer til hovedforhandlingen i en børnefjernelsessag, fik meddelt, at retten alene ville tillade, at der blev afsat 2½ time til sagen. Østre Landsret bemærkede, at "sædvanligt tidsforbrug i tvangsfjernelsessager er 1½ time". Som i andre sager om tvangsfjernelse af børn, hvor advokater anmoder om vidneførsel, fik advokaten oplyst, at retten ville tage stilling til dette spørgsmål under hovedforhandlingen. Det er min erfaring, at det er helt sædvanligt, at adgangen til vidneførsel nægtes, når spørgsmålet under hovedforhandlingen skal afgøres af retten. Jeg anmoder jævnligt om tilladelse til at føre vidner og får sædvanligvis oplyst, at retten vil tage stilling til dette under hovedforhandlingen. Bortset fra en enkelt gang er mine begæringer om bevisførelse i børnefjernelsessager blevet afvist. Jeg har ført børnefjernelsessager i omkring 20 år.

Domstolene afsætter mellem en og to timer til hovedforhandlingen med votering. Selve hovedforhandlingen afvikles normalt inden for 30 til 60 minutter. Som et eksempel på en typisk dansk børnefjernelsessag ved domstolene kan nævnes en sag, der blev behandlet ved Retten i Herning den 27. juni 2025. Her bestemte retten, at myndigheden (det vil sige Ankestyrelsen) senest den 13. juni 2025 skulle fremsende "redegørelse". Det er først med denne redegørelse, at advokaten modtager sagens bilag. Advokaten var i den konkrete bedt om at indgive påstandsdokument den 6. juni 2025. I overensstemmelse med sædvanlig praksis havde advokaten således ikke sagens akter på det tidspunkt, hvor advokaten skulle indgive sit påstandsdokument. Som i alle andre typer sager, giver det ikke meget mening for advokaten at holde møde med sin klient, førend advokaten har modtaget sagens akter. Dette er dog det sædvanlige udgangspunkt, når der i Danmark føres børnefjernelsessager ved domstolene.

Anbringelsessagerne i forvaltningen.

Inden anbringelsessagerne kommer for retten, skal de igennem to instanser i forvaltningen.

Først indbringes sagen for Børn- og Ungeudvalget i kommunen, som indkalder familien til et møde. Forældrene bliver to til tre uger før mødet indkaldt, så skal de herefter finde en advokat, som kan møde den pågældende dag. Der tages ikke hensyn til, om advokaten kan give møde eller ikke. Familien må således forlade sig på den advokat, der tilfældigvis kan møde den omhandlede dag. Forældrenes advokat vil først modtage sagens akter 7 dage før mødet. Da forældrene inden for disse 7 dage ikke kan nå at indhente aktindsigt, er det praksis kun de sagsakter, som myndighederne ønsker at påberåbe sig, der kommer til at indgå i beslutningsgrundlaget. Mødet i kommunen foregår på den måde, at forældrene afhøres af deres advokat. Såfremt barnet møder, kan der evt. afholdes en børnesamtale. Efter ca. 30-40 minutter er parterne afhørt, sagen er procederet og voteret, hvorpå sagen afgøres. Hvis udvalget har truffet beslutning om anbringelse af barnet, træder afgørelsen i kraft med det samme, og barnet fjernes straks.

Børne- og Ungeudvalgets afgørelse kan indklages for Ankestyrelsen. Det foregår på samme måde uden at beramme med forældrene, børn eller advokater, men alene med ankestyrelsens medlemmer.

I Ankestyrelsen udleveres sagens akter ligeledes tidligst 7 dage før mødet og der kan heller ikke her indkaldes vidner. Umiddelbart inden familien kommer ind til mødet, holder Ankestyrelsen

et formøde, hvor der gives en orientering med en anbefaling fra den børnesagkyndige, som har læst sagens akter. Familien eller deres advokater gøres ikke bekendt med denne anbefaling. Der afsættes normalt ca. 20 minutter til mødet, og familien modtager en skriftlig afgørelse inden 8 dage.

Nogle forældre udlader i praksis at bruge deres ret til at få forvaltningens afgørelser indbragt for retten på grund af den såkaldte "rullende genbehandlingsfrist", der indebærer, at den tid, der går, inden sagen kommer for retten, lægges til den periode, som forældrene skal vente på at få sagen prøvet en gang til ved myndighederne (den såkaldte "genbehandling"). Berammelsestiderne af børnefjernelsestager ved domstolene varer nogle gange op til et år.

Afsluttende

Den overfladiske behandling af børnefjernelsestager ved danske domstole skyldes efter min opfattelse ikke selve lovgivningen, idet sagerne behandles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a. Disse regler begrænser i sig selv på ingen måde domstolsprøvelsens omfang. Det synes at være domstolene selv, der over mange år har udvandet processen således, at danske børnefjernelsestager helt er blevet berøvet de retsgarantier, der kendes i sådanne sager i andre lande. Retsplejelovens kapitel 43 a sikrer for eksempel en to-instansprøvelse, således at sager, der behandles efter dette kapitel, uden videre kan ankes til landsretten. I 2008 blev børnefjernelsestager udskilt fra denne automatiske ankeadgang, således at anke til landsretten nu kræver procesbevillingsnævnets tilladelse.

Parallelsamfund og danske værdier

Eller Racismen har fortsat gode dage i Folketinget

Af Marianne Olsen, bestyrelsesmedlem i Retspolitisk Forening

Den 26. november holdt professor Hans Skifter Andersen foredrag på Roskilde Bibliotek om danske parallelsamfund. SOS Racisme var vært for arrangementet. Hans Skifter Andersen er pensioneret professor fra BUILD Instituttet på Aalborg Universitet i København, hvor han i en årrække bl.a. har beskæftiget sig med udsatte boligområder og etniske minoriteters bosætningsmønstre.

Anledningen

Definitionen på et parallelsamfund er et boligområde hvor mindst halvdelen af beboerne er ikke-vestlige indvandrere eller efterkommere. Lejerne i de boliger, vi beskæftigede os med, vil ikke acceptere at blive stemplet på den måde, så nogle af dem har anlagt sager om diskrimination ved danske domstole. Østre Landsret har ladet spørgsmålet gå videre til EU-Domstolen. Den 18. december ventes Domstolen at tage stilling til den danske lovgivning, så vi får at vide om den bryder EU's regler om ligebehandling.

Underforstået eller tydelig ondskab allerede i sproget

I 2021 afskaffede Kaare Dybvad Bek (S) betegnelsen **Ghetto**, som ellers blev brugt af danske politikere om særlige boligkvarterer, hvor der boede minoriteter uden dansk statsborgerskab. Betegnelsen var et politisk påfund, men man forstod måske den iboende ondskab, ordet slæber med sig, hvis man ved eller husker hvordan nazister drev jøder og romaer sammen i ghettoer

for senere at drive dem videre i døden. Det har nok været for tydeligt, da folks negative reaktion fik Kaare Dybvad Bek til at ændre betegnelsen. Betegnelsen blev erstattet af ordet **parallelsamfund**. Lovgivningen viser imidlertid at hensigten stadig er at forskelsbehandle indvandrere og flygtninge, så de bliver ved med at være stigmatiserede i majoritetens øjne. Derfor beholder foredragsholderen også ghettobegrebet: Det nye ord svarer stadig, i mildere form, til den gamle historie.

Grundlaget for drøftelserne

Hans Skifter Andersen gik ud fra lovgivningen af 2019, altså før Corona. Ved coronapandemien blev de mennesker, der endnu ikke kunne dansk meget voldsommere diskrimineret, idet man helt overlod råd om forebyggelse mod den dødelige sygdom til NGO'er, der tog de nødvendige sproglige initiativer til forebyggelse.

Forkerte forestillinger: Hvem handler det om?

Det drejer sig om alle personer i en familie, der kommer fra ikke-vestlige lande. Både voksne og børn bor i et alment boligområde, hvor mindst en fjerdedel af beboerne heller ikke har vestlig oprindelse. Lovgiverne er særligt opmærksomme på de unges lovlydige opførsel, navnlig det modsatte, på deres uddannelse eller mangel på samme og på deres indkomst. Familier der nemlig – ifølge fordommene -er offentligt forsørget, mangler uddannelsespladser og er uden erhvervsindkomst.

Underforståede påstande:

Lovgiverne mener, at mange indvandrere selv vælger at isolere sig fra samfundet ved at bosætte sig i bestemte multietniske byområder med få danske beboere. Derfor er de uden kontakt med danskerne, så det er dem, der danner parallelsamfund med deres egne værdier, og med den formodning er det jo klart at de har sværere ved at optage danske normer.

Viden og vilje til indsigt tilbageviser lovgivernes forvrængninger

Hans Skifter Andersen, som i mange år har forsket i problemstillingerne, kunne tilbagevise de politiske fordomme:

Han viste hvordan koncentrationen af etniske minoriteter, med undtagelse af København, især skyldes boligmarkedet. Der er nemlig tale om kvarterer, som giver boligmulighed for de fattigste og dårligst integrerede. De flytter imidlertid, så snart de klarer sig bedre. Og når man ser bort fra de sociale forhold, er de etniske minoriteters integration den samme, hvad enten de bor det ene eller andet sted.

Det er altså misinformation, uvilje eller uvidenhed, at situationen skyldes etnicitet. De har for øvrigt sædvanligvis arbejde.

Men de unge påvirkes negativt, og deres problemer bliver større, fordi områderne stemples som ghettoer.

Katastrofale konsekvenser for beboerne

Lovgiverne har bestemt at opsagte lejere har ret til genhusning, men det kan sagtens være langt væk fra den egn, hvor de før boede. Det er også en forhindring at kommunen skal afvise udlejning," når den boligsøgende og dennes ægtefælle modtager selvforsørgelses- og

hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp”. Og det allerværste er at familiesammenføring er forbudt.

Danske værdier?

Så er det man spørger sig selv, og denne skribent spørger sin kære læser:

Er det virkelig danske værdier at overlade minoriteter til sig selv uden at interessere sig for at de finder sig til rette? Er det danske værdier, at ingen ansvarlige kan sætte sig ind i hvordan det er at komme til en fremmed kultur? Er vi virkelig kommet så langt ud, at vi med et malende ord først lader hundene besørge på vores tilkommere og så straffer dem for at lugte?

Dommen

Det bliver spændende at erfare om EU domstolen er mere menneskevenlig end de danske lovgivere. Om der er nogen der forstår at det ene menneskes ret er medmenneskets pligt, eller sagt rent ud, at minoritetens ret er majoritetens pligt. Det er lovgivernes pligt til at hævde vores danske værdier.

(Artiklen blev første gang bragt i [Sameksistens](#))

Retspolitisk Forenings historie

Retspolitisk Forening blev stiftet i 1978 (som Dansk Retspolitisk Forening) af jurister, jurastuderende og andre med interesse i den retspolitiske debat. Foreningens formål er at sikre og udbygge borgernes retssikkerhed, demokratiske friheder og sociale rettigheder med særlig vægt på at bedre svagere stilledes retlige situation. Retspolitisk Forening forholder sig aktivt, kritisk og konstruktivt til den retspolitiske udvikling. Foreningen er politisk uafhængig.

Det er svært at få folk til at bekymre sig om retssikkerhed, demokratiske og sociale rettigheder, som Retspolitisk Forening arbejder for. Det minder om følgende paradoks: Når vi ser et barn løbe med en saks, bliver vi bange, råber stop og forsøger at forhindre en ulykke. Men når vi læser om atombomber, der kan dræbe millioner af børn, får det os – i bedste fald – til at ryste på hovedet et kort sekund. Sådan er det også med retssikkerhed og rettigheder. Det er først, når vi står over for en virkelig og konkret situation, at det går op for os, hvad retssikkerhed egentlig betyder - og hvorfor retssikkerhed er så vigtigt for et velfungerende samfund. Det er her vi må huske på, at det aldrig er for sent at gøre en forskel.

RETSPOLITISK FORENING

www.retspolitik.dk